

lagde en traktatbrudsag mod Kommissionen for overtrædelse af eksempelvis subsidiaritetsprincippet ved at fremlægge de forslag.

Tidligere har der jo sagtens kunnet lovgives under søjle 1, altså det overstatslige, fordi der blev sagt, at det i øvrigt er op til medlemsstaterne at fastsætte passende straffeopstillinger. Nu lægges der op til, at EU selv skal fastsætte de bestemmelser. Man har altså et klart bevis for, at det tidligere har kunnet lade sig gøre på et lavere niveau end EU, og dermed er man inde i en konkret overtrædelse af subsidiaritetsprincippet. Jeg er sikker på, at justitsministeren ikke vil give et konkret løfte her, men vil hun i hvert fald overveje, om det kunne være en mulighed for at imødegå den udvikling?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, at jeg synes, det ville være et meget voldsomt skridt at tage på nuværende tidspunkt. Man kan sige, at der lige nu er afsagt en dom, senere kommer der en dom om det samme spørgsmål, og måske vil mere af det, der i dag er til så voldsom diskussion, blive afklaret, når EF-Domstolen har truffet afgørelse i denne sag.

Derfor vil jeg sige, at jeg på nuværende tidspunkt mener, at det rigtige er at fortsætte ad den linje, som regeringen har lagt i sagen. Når der kommer konkrete sager op, gør vi vores stilling op, men fastholder de principielle synspunkter, som jeg har givet udtryk for i dag, og som jeg i øvrigt må sige at et meget bredt flertal i Folketinget også har støttet de gange, hvor vi har drøftet sagen, både i Europaudvalget og her i Folketingssalen.

Så vil jeg sige til hr. Morten Messerschmidt, at jeg selvfølgelig ikke vil udelukke noget på forhånd. Men lige nu mener jeg, at det rigtige er at fastholde fokus på at tage nogle diskussioner i Rådet om sagen og diskutere den med Kommissionen, fordi der simpelt hen er forskellige opfattelser af, hvad der er det rigtige. Det er mit håb, at der bliver mulighed for, at vi kan overbevise Kommissionen om, at det er en forkert vej at gå. Jeg kan i hvert fald sige, at da vi sidst drøftede emnet meget indgående på det uformelle rådsmøde i Wien, blev Kommissionen i hvert fald meget stille, efter at alle havde haft ordet.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg må sige, at jeg simpelt hen ikke besidder de diplomatiske egenskaber, som justitsministeren her lader komme til udtryk.

Det, vi står over for, er altså en potentiel ændring af traktaten, som intet sidestykke har i EU's historie. Fra Kommissionens side vil man overføre hele strafferetsdelen til et område, hvor det bliver EF-Domstolen og ikke Højesteret, der får det sidste ord, og hvor man kan vedtage retsakter med flertalsafgørelser, i stedet for at det skal være i enighed, sådan som det er i dag. Det er det, Kommissionen ønsker.

Det kan godt være, at justitsministeren mener, det vil være et voldsomt skridt simpelt hen at sætte hårdt mod hårdt over for Kommissionen, sådan som jeg foreslår, og sige: Det, I vil, er at gøre hele strafferetsandelen til et overstatsligt anliggende. Det er simpelt hen i strid med traktaten, det er i øvrigt også i strid med alt det, vi har gjort tidligere, og derfor strider det fundamentalt mod nærhedsprincippet. Det skal de lære på den hårde måde. Nogle gange skal man altså opgive den diplomatiske sødsuppe og simpelt hen spille hårdt ud mod Kommissionen, for det er præcis det, Kommissionen gør over for medlemslandene.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, at jeg takker da for de pæne ord om min diplomatiske sans. Det er ikke noget, der ret tit bliver hæftet på min person, og slet ikke når jeg er nede i Rådet. Så optræder jeg normalt alt andet end diplomatisk.

Så vil jeg sige til hr. Morten Messerschmidt, at jeg måske er lidt præget af, at jeg i hvert fald i den tid, jeg har arbejdet med EU-politik, har oplevet som noget typisk, at når der kommer afgørelser fra EF-Domstolen, er jura ikke en særlig eksakt videnskab. Der er ofte tale om meget, meget fortolkning, og der er meget plads til diskussion.

Jeg synes egentlig, at den måde, hvorpå både Rådet og Rådets Juridiske Tjeneste har tacklet sagen, lige siden EF-Domstolen afsagde miljøstrafdommen, har været meget konstruktiv. For første gang er der faktisk kommet noget på bordet, som vi diskuterer fortolkningen af, og så længe et så stort flertal af medlemslandene og Rådets Juridiske Tjeneste er så rørende enige med Danmark, har jeg det egentlig meget godt med, at vi fastholder diskussionen det sted, hvor vi har den nu. Men det er klart, at jeg også har Kommissionen under overvågning, og jeg vil altid være villig til at overveje, om der er yderligere skridt, vi kan tage, hvis Kommissionen fort-